

Karel Veverka - Adapt

Motto:...a ještě opuštěnější byla moje mysl...

Mika Waltari: Egyptan Sinuhet

Na bílé ploše monitoru se začaly šířit dvě barevné skvrny, ta oranžová několikanásobně rychleji. Odděloval je bílý lem, obepínající tu menší, modrou, jako záchranný pás.

"To čumiš, šampióně" pravil nadutě Roger.

Bílý lem zmizel. Plochu obrazovky téměř vyplnila sytě oranžová. Z modré zbýval jen pulzující bod, připomínající měňavku.

"Teď tě vychutnám," znovu prolomil ticho Roger, "jsi totiž v prdeli... Nemáš prostor pro data. Bajtík za bajtíkem budeš hezky odevzdávat mému virečkovi, dokud obrazovka nebude jako moje spodky..."

"Ty teď nosíš modrý slipy?" zavtipkoval jsem nervózně. Jedině já totiž věděl, že můj vir měl teď jinou práci než obsazovat paměť v počítači HOUSTON & Co. a zároveň ničit Rogerova vira. Dnes mi opravdu nešlo o vítězství, ale o to, abych zjistil, kdo v napíchnutém počítači monitoruje naše viry. To, co se teď dělo, nebyla už dávno hra. Deset let kriminálu za tuhle kratochvíli mi připadalo nepodstatných ve srovnání s tím, že můj vir ohrožuje samotnou existenci celosvětové computerové sítě: Nedalo se předpovědět, co by její zhroucení znamenalo pro lidstvo. Některé prognózy mluvily o válce všech proti všem, jiné o celosvětovém hladomoru.

Pro mne síť znamenala daleko víc než pro kohokoli jiného. Byl jsem na ní po všech stránkách úplně závislý. Víc než fetišák na droze. Byla pro mne domovem, rodinou, ale i zaměstnáním, které mne živilo. Neměl jsem přátele, jen počítač a computerovou síť. A věděl jsem o ní všechno. Víc než kdokoli jiný.

Teď jí ale hrozila zkáza, a navíc ještě prostřednictvím mého výtvoru! Ohrožoval ji vir, kterého někdo upravil pro pobyt v síti. Musel ho odchytit při naší soutěži. A přidat k němu část, která umožňuje šíření v síti. Navíc připojil i blok s časováním. Do 5. září se vir bude strašlivou rychlostí množit a šířit v počítačích celého světa. Jenom to a nic víc. Nebude mazat ani data, ani programy. A 5. září, vteřinu před třetí hodinou ranní, to propukne! Nastane kolaps. Proto jsem teď prožíval peklo. 5.9. v 02:59:59!

Ten, kdo mého vira zmodifikoval, si neuvědomil, že jeho největší zbraní je přizpůsobivost. Dokáže sám sebe zmutovat podle operačního systému, antivira, nebo jiných vnějších podmínek. Promění se tak, že už nic a nikdo nemá proti němu šanci. Ani já jsem nevěděl, jak vytvořit účinný antivir! Nemohl jsem dělat nic jiného, než ztrácet čas zjišťováním, kdo za tím vším stojí.

Podíval jsem se na monitor a znovu se zhluboka napil toho Nickova sajrajtu. Oranžová plocha ujedla z modré měňavky další výběžek. To znamenalo, že Rogerův 'oranžový' vir obsadil další část paměti napíchnutého počítače na úkor mého 'modrého' vira.

"Pánové, o tom, jaké barvy je mé spodní prádélko a o tom, který vir ovládne počítače obchodního domu HOUSTON & Co., vás přesvědčím daleko dříve než monitor," nabubřele prohlásil Roger a kymáclivě se vztyčil na křesle, které sdílel se svou nechutně supersexy a trapně inteligentní kočičkou. Rozepnul si zip a spustil kalhoty ke kolenům. Všichni jsme překvapeně zírali na jeho oranžové slipy. První se vzpamatoval Dave a prohlásil něco v tom smyslu, že se Roger asi pomátl štěstím z toho, že mě porazil. Něco na tom asi bylo. Roger byl vždycky decentní a perfektně oháknutý, s pečlivě ulízanými vlasy do půlky zad. Byl prostě dokonalým zaměstnancem seriózní firmy FIRST LAYER, kde, jak tvrdil, zastával významné postavení.

Na monitoru se mezitím oddělilo z modré měňavky několik pulzujících bodů. Ty se zdánlivě bezcílně probíjely oranžovou masou a zanechávaly za sebou nepravidelné modré rápoty.

Nebude to sice ve firemních barvách, pomyslel jsem si, ale na manekýna Rogera i s jeho slavným virem to bude stačit. Znovu jsem si důkladně loknul té Nickovy dobroty.

Ťápoty se zatím postupně slévaly do čar; Během několika vteřin na monitoru zářil modrý nápis COCA COLA na kýčovitě oranžovém podkladě. Pak nápis bleskově nabobtnal. Modř se rozlila po celém monitoru, jako by ho polil inkoustem. V tomto okamžiku obchodák HOUSTON & Co. mohl vyhlásit bankrot, protože jsme se napíchli jak na jeho hlavní, tak na záložní počítač. Takže můj vir zlikvidoval seznamy vyřízených i nevyřízených objednávek, skladů, plateb, adres zákazníků i zaměstnanců.

Teď by měl do STYRONOVY městské databanky podat informaci o tom, v kterém počítači se usadil. Pokud si ovšem někdo dal tu práci a zkopíroval ho. Z úvah mě vytrhl Rogerův hlas.

"Ten chromej debil mně začíná pít krev."

S pomalou důkladností si natáhl kalhoty a začal se věnovat své krasotince. Tu práci s oblékáním kalhot si mohl ušetřit, pomyslel jsem si trpce.

V místnosti se opět rozproudila zábava, kterou předtím přerušil souboj mého vira s Rogerovým. Jeff pokračoval ve vyprávění nejnovějších zážitků z víkendu.

"Pánové, dělali jste to někdy na nafukovací matračce uprostřed jezera? V nejlepším jsme se převrátili do vody a já se málem utopil..."

"To nic není," trumfnul ho Dave, "když jsme byli letos v zimě na horách, zvládl jsem to na sjezdovce. V rukavicích, v čepici a s lyžema na nohou! Sjel jsem na ní až dolů pod kopec..." a názorně se snažil předvést, jak to bylo tenkrát na té sjezdovce.

"Adam stále první, Roger po této prohře až třetí," oznámil otráveně Syd, který dnešní mejdan organizoval a taky financoval, protože minule získal překvapivě nejmiň bodů. Pak zasedl ke computeru, jehož prostřednictvím jsme sledovali bitvu našich virů v napíchnutém počítači. Spojil se se zásilkovou službou CONTINIUM a objednal další kupu jídla a ještě víc chlastu. Potom se zvedl a řekl: "Teď jsou na řadě Dave a Nick," a obrátil se na Nicka, který žmoulal v levé ruce opták a v pravačce laboratorní odměrku plnou svého neodolatelného nápoje. "Jestli se nepletu, tak Nick měl připravit terén."

Nick usrkl z odměrky, podal opták Sydovi a řekl: "Pekárny KIN-DERSLEY, DORLING, směrovačka je tam IXBPN 0-25068, kódovej algoritmus je na optáku."

"Pánové, pro dnešek mi padla," prohlásil jsem co možná nejlhostejněji. Stejně bych už nevydržel poslouchat ty kecy. Dnes by mě tady neudržel ani hektolitr Nickova dryjáku. Musel jsem co nejdřív vědět, kdo předělal mého vira pro činnost v sítích a vypustil ho do ní. Měl jsem strach. Obvyčejný, lidský strach, který stravoval mé vnitřnosti jako ohromné nenasyté zvíře. Objevily se totiž první známky toho, že se můj kýmsi upravený vir má v síti čile k světu. Vybílil už desítku velkých počítačových databank. Mezi nimi i pojišťovnu TAKATA v Singapuru. Selhalo totiž načasování na 5.9. Došlo k tomu zřejmě v důsledku mnoha mutací, kterými vir při své spleťité cestě světovou sítí prošel. Tomuto řádění věnovalo zpravodajství SCREEN NEWS svůj úvodník. Komentátor nazval síťovou verzi mého vira ADAPT. Označil ho sice za potenciální nebezpečí computerové sítě, ale jenom proto, aby jeho vstup působil dramaticky. Z hračky, jejíž hlavní zbraní byla přizpůsobivost vnějším podmínkám, vzniklo cosi úplně jiného. Něco, čemu byly sice věnovány úvodníky teletextových zpráv, ale co si jako skutečné nebezpečí ještě nikdo neuvědomoval. To, co redaktor líčil jako hrůzu hrůz, byla vlastně jen nepatrná špička ledovce. Ledovce jménem ADAPT.

Rozhlédl jsem se po místnosti a prohlížel si rozjařené tváře ostatních. Jeden z nich to musel být. Napadlo mě, že některý z těch deseti pitomců to třeba ani nikomu dalšímu neřekl a monitoroval naši soutěž sám. Nikdo z nich nebyl ale na takové výši, aby sám sestavil program schopný zkopírovat mého vira přímo při akci v cizím počítači. Takže v tom musel být někdo další. Nějaký opravdový machr, ne jako ti ubozí napichovači, kteří se tady předvádějí. Tím je to horší. Vyndal jsem opták s virem z počítače a uložil ho do náprsní kapsy. Pak jsem se rozloučil s Davem a ostatními.

Cestou metrem mi nevadily soucitné ani nenávistné pohledy. Dokonce jsem ani lačně neokukoval pro mě nedostupné kočičky. Zrovna tohle mi dneska bylo úplně jedno. Uvědomil jsem si najednou, jak moc o tento bídný život stojím.

Proberte se, chtělo se mi řvát na to panoptikum lidských tváří kolem. ADAPTÚV úder bude šíleně rychlý. Vaše srdce tepe frekvencí šedesát úderů za vteřinu. On ale nemá srdce a pracuje miliardkrát rychleji. Už nemáte šanci! Jak se můžete

tvářit tak spokojeně? Teď, v tomto okamžiku, vznikají v počítačích celého světa další tisíce kopií ADAPTA. Bleskově se šíří dál, modifikují se. Lidi, máte ještě dva dny! Sedíte na časované bombě! Dvakrát dvacet čtyři hodin a milióny ADAPTŮ paralyzují výrobu v továrnách plných robotů, dopravu, zásobování...! V mžiku přetnou tok informací. Nebudete si moci koupit ani kapesník...! Uvědomujete si vůbec, že jste na počítačové síti úplně závislí? Ve všem...

Snad poprvé v životě jsem cítil potřebu s někým se poradit, i když mi kontakt s lidmi, zvláště v poslední době, dělal problémy. Přestával jsem chápat lidskou logiku. Proč jsou jejich řeči v rozporu se skutky a proč se skutky zase liší od toho, co si myslí? Už dlouho jsem nerozuměl těm prazvláštním a naprosto zbytečným rituálům. Kecy o ženských, politice, o počasí a o žrádle... Nejhorší bylo, že při kontaktu s lidmi jsem měl problémy, jak vyjádřit vše potřebné pomocí dohodnutých symbolů, kterým se říká řeč. Oč snadnější je komunikace s počítačem. Žádné postranní manévry, žádné nálady, osobní zájmy... Jasně, stručně, elegantně a jednoznačně.

Když jsem nemohl zasunout identifikační kartu do zámku u dveří své garsonky, došlo mi, jak jsem opilý. Teprve na třetí pokus se mi tu zatracenou kartu podařilo zastrčit do štěrbinu a odemknout byt.

Zřejmě u mě někdo byl. Poznal jsem to hned podle divného pachu. Už od mládí mám čich citlivý na cizí pachy. Zvláště v noci a v mé garsonce. Rozsvítil jsem.

Byli dva. Ten menší, s tvrdým pohledem a břichem přetékačím přes vypasované brčálově zelené kalhoty, mě oslovil skoro laskavě: "Pane Moody, jsme od SECRET COMPUTER, oddělení pro potírání nezákonné činnosti v sítích. Máme na vás několik dotazů."

Zajel jsem až těsně ke stolu a snažil jsem se sledovat, co mi říká.

"Tak, pane Moody, povězte nám něco o Maxu Baconovi!"

Je to zkouška, nebo o tom maléru s ADAPTEM opravdu nic nevědí?

"Bacon,..." začal jsem váhavě, "jo, to je ten zákazník..., dělal jsem pro něj úplnou drobnost za pár babek..."

"Tak přesně, o jakou práci se jednalo?" vmísil se do hovoru ten vyšší, hubený, s nepřírozeně bledým obličejem.

"Šlo opravdu o maličkost," řekl jsem a trochu se mi při tom pletl jazyk. "Jeden z jeho zaměstnanců používal jeho počítač k nelegální činnosti," byl to termín jako vystřižený z úvodníku SCREEN NEWS. "No a já jsem měl zjistit, o jakého pracovníka šlo a jaký software používá. To je vše, pánové. Jo, a pokud jde o daň z toho příjmu..."

"Ne, nejde," přerušil mě ten menší. "Jde o to, že jste si vytáhl z policejní databanky informaci o tom, kdo z Baconových zaměstnanců má už nějaký škrálop, a na něj zaměřil pozornost. Ta informace vás ovšem přijde pěkně draho," dodal. Podal mi lejstro, které vytáhl z náprsní kapsy.

Bylo to předvolání k soudu. V té chvíli jsem si připadal, jako bych byl na ohromné houpačce v okamžiku, kdy její pohyb vzhůru ustal. Mé vnitřnosti však setrvačností pokračovaly dál ve svém stoupám a já přitom věděl, že bude následovat pád. Neodvratný, jako smrt každého z nás.

"A ještě něco. Do naší databanky na vás přišlo anonymní oznámení."

"To znamená udání?"

"Jo. Týká se to vaší činnosti v síti. Nám se zatím nic z toho nepodařilo prokázat... Ale berte to jako varování, protože tentokrát vyváznete s podmíněným trestem... a navíc zákazem používat počítač napojený v síti. Odebereme vám síťové účastnické číslo a síťový interface.

Ten chlap vůbec netušil, že bez počítače prostě přestávám existovat. Jsem na něm tak závislý, že bych to skončil dřív, než by mě stačili zavřít. Byl jsem zmatený. Připadal jsem si jako člověk, kterému sebrali všechny končetiny a přitom mu tvrdili, že to je to nejlepší, co ho mohlo potkat. Navíc je právě teď smrtelně ohrožena a jedině já mám snad šanci nějak odrovnat ty milióny ADAPTŮ okupujících počítače celého světa! Houpačka v mé mysli přešla ze své strnulé nehybnosti v nejvyšším bodě ve volný pád.

"To jsme rádi, že máme tak chápavou mládež," poznamenala bledá tvář.

Ten menší v brčálových kalhotách ukázal bradou na centrální jednotku mého počítače a zeptal se: "To tolik vyděláváte?"

"Ne, to je dar od táty."

"No, takovýho tátu bych chtěl mít..."

Když oba odešli, zůstal jsem zase sám. Ze zdi na mě s ironickým úsměškem civěl holografický PAUL DUNE. Obraz pusté krajiny od Franka Fevala, co visel vedle, byl stejně opuštěný a vyprahlý jako moje nitro. Pocit, že jsem ve výtahové kabině z níž není úniku a která se navíc řítí kamsi dolů, přešel v jistotu. Začal jsem propadat panice.

Z ledničky jsem vyndal třílitrovku Nickova dryjáku. Přitom mě napadlo, že v poslední době moc piju. Nick si byl dobře vědom mé závislosti, a proto jsem z něj nemohl za žádnou cenu vyrazit, z čeho ten elixír mixuje. Každý litr, který mi namíchal, jsem si musel odpracovat na jeho programátorských kšeftech.

První dečka mi vrátila sebevědomí. Musel jsem okamžitě zjistit, zda někdo znovu zkopíroval mého vira. Zapnul jsem počítač a přihlásil se do sítě. Přes databanku VIRGIN jsem se dostal do STYRONOVY databanky, kam měl můj vireček dávat hlášky o svém pobytu. Vir museli přenášet i s prostředím, jinak by se sám zničil. Proto jsem mohl použít své nejnovější finty. Nemusel jsem vira sledovat, ale vir sám měl oznamovat, ve kterém počítači právě je.

Někdo ho opravdu zkopíroval. Jeho cesta vedla přes přibližně šedesát počítačů na celém světě a končila u firmy HARDSOFT. To si pánové teda mákli, když zametali stopy s takovou důkladností. Proč mě ale monitorují dál, když už předchozí verze mého viru úspěšně dobývá jednu databanku za druhou? Proč chtějí i novou verzi? K čemu? Mecenáše některého z mých známých napichovačů tedy znám. Zbývá zjistit, kdo to je... Pokud mu platili, měla by informace o výplatě být v jejich databance. Proto jsem další hodinu pátral po personálních databázích HARDSOFTU, ale nikoho známého jsem na výplatnici nenašel.

Nechal jsem toho. V boji proti ADAPTOVI mi to jméno stejně nemohlo nijak pomoci. Nečinnost mě ale nutila pít, a tomu jsem chtěl zabránit. Pořád jsem nevěděl, jak sestavit ANTIADAPTA. Odchyťávat jednotlivé mutace a přesně na ně vytvářet protivira, by byla nekonečná práce na mnoho měsíců. A já měl něco vymyslet za dva dny. Došlo mi, že jsem dal mat sám sobě. Svět počítačových sítí byl mým světem. Nečetl jsem, nebavilo mě video ani hraní her. Mohl jsem říci, že nikdo ze smrtelníků neznal síť jako já. Osmnáct hodin denně od svých sedmi let... Mým skutečným domovem nebyla tahle garsonka, ale milióny počítačů spojených do vesmíru, kde jsem byl šťastný. Přístup pánů od SECRET COMPUTER k mému použití policejní databanky byl podivný. Cožpak vám někdo zakazuje dívat se doma do skříní a do šuplíků? A když je skříň náhodou zamčená? Znamená to pro mne výzvu. Zjistit obsah a hlavně způsob jištění. Navíc, pokud jsem potřeboval ze zamčeného šuplíku rukavice, nepojedu přece do mrazu bez nich. Měl jsem pak dvojí radost. Jednak při samotném odemykání z toho, že oklamu zámek, který se tváří nedobytně. A pak z toho, že mě vevnitř nečekaly rukavice, ale informace, za kterou dostanu ranec peněz, který mi pomůže k nákupu rychlejšího procesoru. V takovém případě se ani nedá váhat. To, že jsem vytáhl informaci z policejní databanky, nikomu neublížilo. Naopak. Já tu informaci použil ke zjištění skutečného trestného činu. Nezasloužil jsem si, aby mi vyhrožovali odebráním interface umožňujícího připojit počítač k síti.

Bloumal jsem od ničeho k ničemu. Vyplázl jsem jazyk na Paula Duneho. Všechno mi najednou připadalo marné a zbytečné. Přemýšlel jsem nad nesmysly. A taky jsem jezdil do ledničky na dryjác. Upíjel jsem a nechal jsem na sebe působit to blahodárné, měkké teplo, šířící se celým tělem až do mozku.

Lehl jsem si s tím, že musím vymyslet, jak vyžrát na ty mraky ADAPTŮ v síti. Dlouho jsem nemohl usnout. Řešení stále nepřicházelo. V polospánku jsem měl divný sen.

Jel jsem na vozíku úplně opuštěnou chodbou metra. V tváři mě mrazil ledový vítr. V mých uších zněly vzdechy mnoha lidí. Nikoho jsem však neviděl. Byl jsem úplně sám v nekonečném labyrintu chodeb. Stěny metra tvořily černé skříně. Když jsem některou z nich otevřel, objevila se lidská hlava. Její podivně prázdné oči na mě smutně zíraly a ústa vydávala nelidské skřeky. Výkřiky zněly v mé hlavě jako v prázdném chrámu mnohonásobnou ozvěnou...

Ráno v půl deváté mě z té noční mrazy vysvobodil poslíček od PHILLÍPSE, který mi každodenně nosil objednané jídlo. Zatímco jsem se cpal svou typickou snídaní, hamburgerem s dvojitou polevou, oživil jsem počítač. Byl jsem strašně nervózní. Tlačil mě čas. Zbývalo mi necelých dvaadvacátých hodin.

Nestačil jsem vůbec nic vymyslet, protože ke mně vpadnul Dave, vystrojený jako na funus. Zelenočerné proužkované sako těsně nad kolena, zdůrazňující ještě víc jeho široká ramena a malou postavu. Ovšem vrchol jeho prudké elegance představoval modrý tyrolský klobouček, švihácky posazený do týla vyholené lebky, a bílé brýle. Za ním vplula do pokoje vychrtlá blondýnka s neuvěřitelně dlouhýma nohama a ohromnou pusou. Svůj nejnovější objev mi Dave představil jako Kim a hned spustil:

"Ty si tady žereš jako pasa a můj šéf zatím vypsal fantastickou odměnu pro toho, kdo zlikviduje vira, kterej paralyzoval náš počítač."

Dave měl divné zaměstnání u ještě divnější firmy BYPASS Ltd. Sice nadával na ní i na šéfa, ale málem by za ně dýchal. Tu a tam jsem pro něj něco udělal. Ne pro peníze, ale spíš pro Dava. Byl to fajn kluk. Věděl jsem, že podstatná část příjmů té firmy pochází z prodeje kradených programů, ale s Davem jsem o tom nikdy nemluvil.

Není ten práškač nakonec Dave, napadlo mě najednou. Ale to už bych za chvíli nemohl věřit ani sám sobě.

"Nechceš to zkusit, Adame? Je za to balík! Šábneme se!" mlel nadšeně dál. Všiml jsem si spíš toho, jak vysoko má ta jeho kočička rozparek u sukně.

"Co je to za vira?" zeptal jsem se roztržitě.

"Nevím, ale nevěděl si s ním rady ani náš systémák..."

"Máš opták?" odtrhl jsem oči od té nádhery v křesle a začal mít divný pocit z toho, co mi Dave pověděl.

"Jasně! Nejsem blbec a vzorek virečka mám s sebou..."

Byl to ADAPT! Adapt s odbouchlým časováním. Neblahé tušení se potvrdilo. Navíc šlo o poslední verzi, kterou jsem použil poprvé včera večer! Proto nás pořád monitorovali...! To sebou museli u HARDSOFTU hodit... Uvědomil jsem si, že nejde upravit vira pro síťovou verzi přes noc. To by bylo nad lidské síly. Tu práci musí dělat jeden člověk. Tady týmová práce spíše zdržuje. Co to mělo znamenat? Byl jsem snad blázen, nebo někdo dělal stejné programy jako já?

"Tak co čumíš," netrpělivě vyzvídal Dave, "zvládneš to, nebo budeš na ten monitor čučet jak na video s nějakým odporným? Je za to deset papírů!"

"Jo, to беру," řekl jsem a pomyslel si, že antivira musím do té doby vytvořit tak jako tak. Pokud se mi to nepodaří, tak za tři dny už síť stejně nebude existovat.

"Řekni šéfovi, že za tři dny to bude hotový. A teď vypadni, čekám návštěvu," odbyl jsem ho nevrle.

"ÁÁÁ... pán bude ulevovat svým nízkým pudům. No tak za tři dny se těším na balík..."

Kim mě při vstávání z křesla přesvědčila o tom, že má rozparek asi o čtvrt metru výš, než jsem původně myslel. Tedy v podpaždí.

Zavřel jsem za nimi dveře. Nervozita a strach, že nestihnu něco vymyslet, mne zalila jako příbojová vlna. Mozek jel na plné obrátky, ale řešení v nedohlednu. Ke všemu v jedenáct měla přijít ONA. Vůbec jsem neměl náladu s někým se vybavovat. Měl bych makat na antiviru a pokusit se tak zastavit tu časovanou lavinu, která měla jméno ADAPT.

Začal jsem nejasně tušit obrysy toho, jak by měl ANTIADAPT vypadat. Bylo to nadějně. Trochu se mi zlepšila nálada. Rychle jsem se najedl, osprchoval ve své speciální vaně s nafukovacím sedátkem a začal uklízet. Přitom jsem intenzivně přemýšlel. Řešení se zdálo být na dosah. Čím víc se blížila jedenáctá hodina, tím větší jsem měl zmatek v hlavě. Proč HARDSOFT pouští stále nové verze mého vira do sítě? Má snad antivira, kterého dá na trh, až ADAPT zlikviduje polovinu computerů ve světě? Jak je možné, že HARDSOFT za noc udělal práci, která normálně trvá týden?

Zvonek přehodil chaos mých myšlenek na jinou kolej. Teď bych měl zjistit, jestli je to se ženskou opravdu tak super, jak o tom nepřetržitě melou ti nadřzení napichovači při našich soutěžích. Napadlo mě, že když jsem před týdnem dával inzerát, žádný ADAPT ještě neexistoval a já měl úplně jiné starosti.

Otevřel jsem dveře. Seděla na vozíku, plaše se usmívala.

"Já jdu na ten inzerát..." zašeptala. "Jmenuju se Susan..."

"Pojďte dál," pokusil jsem se o povzbudivý úsměv, "já jsem Adam."

"Já jenom na chvilku..." špitla a se sklopenýma očima projela kolem mého vozíku.

Byla hezká. Husté hnědé vlasy lemovaly drobný příjemný obličej. Ruce měla strašně malé, což napovídalo tomu, že jí ještě před nedávném nesloužily jako hlavní pohybové ústrojí. Takže ochrnula nejspíš po nehodě.

"Co si dáš?" začal jsem jí tykat, abych prolomil bariéru, která mezi námi vznikla.

"Ne, děkuju... nic." Vůbec nezvedla oči ze svých rukou. Její chování mě štvalo. Měl jsem úplně jiné představy o tom, jak to proběhne. Vůbec se nesnažila mi to usnadnit.

Já to mám, slečno, taky těžký. Navíc jsem v pěkném průšvihů, řvalo mé nitro. Mám to o to těžší, že jsem programátor, jehož psychika je, jak známo, zdeformovaná tím, že je a musí být individualista spoléhající se sám na sebe. Trávím dlouhé dny s počítačem a není nikdo, kdo by vyřešil mé problémy. Pravidla jsou přesně dána operačním systémem a možnostmi počítače. Tady nepomůže žádná protekce ani náhoda. Slečno, vy jste o těchto věcech nikdy ani neslyšela? Snažte se mě tedy alespoň trochu pochopit! Trošku mi vyjít vstříc! Proč jste přišla, a přitom se chováte, jako byste neměla zájem? Jste snad v jiném stavu, nebo jste se už někdy takhle spálila?

Pochopte přece, že celou akci s inzerátem jsem podnikl jenom proto, abych zjistil, jestli je opravdu tak perfektní držet někoho za ruku a civět na něj vlhkýma očima. Já si zatím stačím sám. Opravdu... ve všem... Tak proč hrajete tuto hru? Já jí nerozumím! Máte o mne zájem, nebo ne? Proč ztrácet čas tlacháním o ničem...?

Ta prokletá zdviž ve mně se dala znovu do pohybu. Dolů, stále jen dolů. Začal jsem ztrácet nervy. Vidina tisíců ADAPTŮ v síti mě zbavila možnosti soustředit se na cokoli jiného...

"Ani čaj?" s námahou jsem navázal na předchozí rozhovor.

"No tak ten čaj, jestli byste byl..."

"Ano, byl," přerušil jsem její tichý hlas trochu stroze a ke svému překvapení jsem pokračoval. "Měl bych malou prosbu, dejme tomu za ten čaj..."

"Jakou?" Pohyb jejích prstů na postranici vozíku se zrychlil. Oči měla přibité k podlaze.

"Rád bych pohlédl do vašich očí, řečeno básnický..." Uvědomil jsem si, že nemluvím jako básník, ale jako pitomec. Navíc jsem jí zase vykal.

"Proboha, co po mně chcete?" téměř vyjekla, pravačkou uchopila řídící páčku vozíku a couvla ke dveřím. Oči bedlivě sledovaly jistě velmi zajímavý vzorek koberce.

Během celé doby, co jsem dělal čaj, nepadlo ani slovo. Šálky jsem postavil na stůl mezi hory literatury o počítačích. Mlčeli jsme. Způsobně usrkávala. Teď pro změnu studovala barevný obal od manuálu programového balíku firmy Y+Z.

"Líbí se vám ten obal?" pokusil jsem se o rozhovor.

"Ano... líbí."

Byly dvě možnosti. Buď byla pitomá, nebo měla zničené nervy. Ani na jedno jsem neměl nervy zase já. Bylo by asi nejlepší to skončit. Nemohl jsem si dovolit takhle ztrácet čas.

Představil jsem si Zemi, jak se řítí vesmírem. Jako ohromné klubko drátů, které na cestě doprovází roj družic. Kabely, satelity, vysílače a všechno to haraburdí má jediný cíl. Umožnit počítačům komunikaci tak, aby zabezpečily přežití deseti miliard lidí. Celý systém je ohrožen ADAPTEM, který se šíří bez jakýchkoli emocí. Rychle a se stoprocentní efektivností. Napadá jednotlivé počítače jako napadá vir buňky v těle. Imunitní systém Země je oklamán, proto se nebrání. Ještě stačí podat lék v podobě ANTIADAPTA. Jenže já tady plácám nesmysly nad čajem. "Slečno, a co sex?" Bylo to surové, ale účinné.

"Já... já vám nerozumím." kuňkla podeššeně.

"Ale jo, rozumíte...!" Bleskově jsem přijel z boku těsně k ní. Než se probrala z překvapení, objal jsem ji a začal ji líbat. Zároveň jsem se snažil dostat rukou pod její veluxové tričko. Bylo to strašně trapné a zoufalé zároveň. Byli jsme jako dvě želvy. Ano, tělesně a duševně šlo o dvě želvy, jejichž krunýř byl příliš tlustý a těsný, než aby se mohly přiblížit, dotknout...

Prudce zacouvala a já, natažený nad jejím vozíkem, ztratil rovnováhu. Upadl jsem bolestivě na zem. Zajela ke dveřím a otevřela je. Otočila ke mně hlavu. Poprvé

jsem se mohl pořádně podívat do jejich krásných očí, hlubokých jako modř monitoru.

"Ty čuně jedno," zakřičela zlostně hlasem, který mě překvapil skoro tak jako ty oči. Bouchly dveře.

Ležel jsem na vzorovaném koberci. Po tvářích se mi koulely slzy. Slzy bolesti, zmaru, prázdnoty, vzteku, ponížení a... strachu. Sesypal jsem se. To napětí už nešlo vydržet. Ironický Paul Dune na mě holograficky hleděl chápavým pohledem a krajina Franka Fevala zůstala stejně prázdná a osamocená jako já. Proč se to stalo? Vzpomněl jsem si na citát, který na mne působil jako strašně krutý výsměch: CHÁPEME-LI PŘÍLIŠ BRZY, CHÁPEME SNAD I ŠPATNĚ.

Vydrápal jsem se na vozík. Bolel mě levý bok. S páteří se pravděpodobně nic nestalo. Víc než tělo bolelo cosi ve mně. Mrazivá ruka strachu znovu sevřela mé nitro. Cítil jsem, že svůj pád na dno mého já musím za každou cenu zastavit. To přece nemůže být konec mé cesty! Podobné stavy jsem už zažil a věděl jsem, že všechny úvahy budou mít jeden závěr:

SKONČIT TO UTRPENÍ!!!

K tomuhle zkratu v mém jednání nesmělo dojít. Musel jsem se uklidnit a soustředit na jediné: jak na ADAPTA.

Dojel jsem si k ledničce, nalil si plnou decku a naráz ji do sebe hodil.

Pak jsem přešel ke květovanému kanapi a s funěním se na něj natáhl. Zavřel jsem oči. Poslepu jsem našátral na boku vozíku dálkové ovládání audiovizuálního centra a navolil WISH YOU WERE HERE od jakési totálně zapomenuté skupiny.

Byl to vždycky můj ostrov klidu v rozbouřeném moři myšlenek. Byla to moje záchranná brzda při pádu, kterému snad mohl zabránit někdo blízký... Moje útočiště v samotě. Můj lék na všechny bolesti a strasti. V té muzice bylo obsaženo všechno... Vyvolávala ve mně pocity bezrozměrného prostoru naplněného krásou. Ale taky obavou o tu krásu... 'Vítej hochu v této mašinérii' linulo se z repráků a já cítil, jak se alkohol rozlévá do každé cévy mého těla...

Po čtyřiceti minutách byla možnost zkratu zažehnána. Přesunul jsem se zpět na vozík. Osvědčený recept na přežití byl usilovně pracovat. Otevřel jsem si Phillipsovu samoohřívací konzervu s dančím masem a pomalu se najedl. Nalil jsem si dalšího panáka a oživil počítač, a začal jsem vytvářet ANTIADAPTA. Byl to zvláštní pocit - vymýšlet fintu, jak přelstít sám sebe a svůj program. Z počátku jsem se strašně těžko soustřeďoval, ale po několika hodinách to bylo OK.

Nejdřív jsem sestavil program, který modeloval chování ADAPTA. Pak jsem začal pracovat na ANTIADAPTOVT. Má strategie byla následující: ANTIADAPT udeří na ADAPTA a zjistí tím jeho reakci. Pomocí dříve sestaveného algoritmu pak zaútočí způsobem, proti kterému se ADAPT nebude moci bránit. Šlo to hladce, bez komplikací. Byl jsem sám se sebou spokojený.

Ve dvacet třicet mne počítač upozornil, že mám večeřet. Po jídle jsem pokračoval v práci. O půlnoci byla první verze ANTIADAPTU hotova. Vypustil jsem ji do sítě, abych zjistil, jak se tam bude chovat...

Ze soustředění mě vytrhl zvuk zvonku, který ve ztichlém bytě zněl jako poplašná siréna. Na návštěvy je trochu pozdě, pomyslel jsem si.

Buď jde o ty dva sympatáky od SECRET COMPUTER, nebo mi moji kámoši přišli předvést, kdo je jak zlítejší. Bylo jasné, že když otevřu, ANTIADAPT navždy zmizí v hlubinách sítě. Jeho stopu už nebudu mít šanci najít... Ale co -jedná se nakonec jen o první verzi, která stejně nemá vychytané mouchy, takže její naděje na úspěch je nulová.

Za dveřmi stál asi čtyřicetiletý chlap, jehož oči byly lemovány širokým rámečkem brýlí. Měl minimálně dva metry a perfektní velumový kabát až na paty. A taky míň vlasů a tvrdý výraz člověka, který už něco zažil.

"Dobrý den, pane Moody. Pozvete mne dál?" řekl tiše, ale důrazně.

"Doposud nemám důvod." odpověděl jsem stroze a všiml si strašně unavených očí toho muže.

"Jsem Burger od IBM a mám od vás návrh, který bych nerad projednával na chodbě." Ukázal mi plastikovou zaměstnaneckou kartu s modrými písmeny IBM a nápisem INTERNATIONAL BIOLOGICAL MACHINE.

"Takových karet si můžu udělat... Ale pojďte..."

Usadil se v křesle, ani si nesundal kabát. Hned spustil:

"Promiňte, že jsem přišel v tuto hodinu, ale ti dva se tady pořád motali."

"Myslíte ty od SECRET COMPUTER?"

"Ano. Naše firma nemá zájem na tom, aby někdo věděl o naší spolupráci..."

"O spolupráci nevím ani já," přerušil jsem ho podrážděně.

"To vám chci teď vysvětlit. Víme o vašich, řekněme třeba kratochvích, v počítačích některých firem."

"Nevím, co tím myslíte." hlesl jsem a věděl až příliš dobře, že přistoupím na jakékoli podmínky.

"Ale víte. Jedná se o soutěže jedné skupiny nevyzrálých mladých lidí, kteří hledají povyražení."

"Jaké povyražení? Já..." blekotal jsem zoufale.

"Viry, pane Moody, viry!!!" řekl tvrdě, jako když ocel narazí na kámen.

"Dobře," rezignoval jsem. "Co ode mne chcete?"

"Spolupráci. Jste z těch mladých napichovačů zdaleka nejlepší. A nejen z nich, tak proč se proboha musíte věnovat zrovna takovým klukovinám? Ale k věci. Jedná se o vašeho vira. O ADAPTA."

"Já jsem ho do sítě neposlal," téměř jsem vykřikl, protože mi došlo, že ví absolutně všechno.

"O tom, jak se váš produkt ocitl ve světové síti, se spolu nebudeme bavit. Zatím vám nabízíme spolupráci, kterou dost dobře nemůžete odmítnout. Máme totiž ADAPTA, který napadl náš biologický počítač typu IBM PERSON..."

"To není možný. To nemůže být ADAPT..."

"Jedná se o ADAPTA, který prošel konverzním programem na převod programu z klasických elektronických počítačů na počítače biologické. Zbytek zařídil váš produkt, který se dokonale přizpůsobil podmínkám IBM..."

"To znamená, že ADAPT po konverzi vašim programem funguje i na IBM?" zeptal jsem se nevěřícně.

"Ano, konverzní program vyvinula IBM z prostého důvodu. Nebyli bychom konkurencí pro zavedení elektronické počítače, dokud by kterýkoli program z těchto klasických počítačů neběhal i na našich biologických."

"Jak se to mohlo stát?"

"Zřejmě při převodu programového vybavení již infikovaného ADAPTEM..."

"To je totální průser..." řekl jsem. Zajel k ledničce a napil se přímo z láhve dryjáku.

"Co ode mne tedy chcete?" vrátil jsem se zpět k hovoru.

"Antivir."

"Termín?"

"Dvacet čtyři hodin."

"To nemůžete myslet ani ze srandy," kuckavě jsem se zasmál a znovu se napil.

"Myslíme to smrtelně vážně a vy to zvládnete, protože vám nic jiného nezbyvá!" řekl břitce.

"Týden práce. Dvacet čtyři hodin denně, potom možná, věřte mi. Od svých sedmi let nedělám nic jiného, než že programuju. Vím, co říkám!"

"Pane Moody, já také vím co říkám. Firma IBM má prostředky, které programování několikanásobně zrychlí."

"Nevěřím, že existuje něco, co za mě bude programovat." pronesl jsem sebevědomě a znovu si přihnul. Láhev jsem pak postavil na stůl. Burger se nahnul a přitáhl ji k sobě.

"Tak dost pití, pane Moody. Následujících čtyřidvacet hodin vás potřebujeme ve formě, ne jako zpitou trosku ve vozíku, která si léčí svoje mindráky alkoholem. Teď se soustřeďte na to, co vám říkám. Naši technici vyvinuli TRANSSTIMULÁTOR, pro který se ujal název KURÝR. Jedná se o zařízení působící přímo na mozek. Obchází tedy přirozené vstupy a výstupy člověka, jakými jsou například smyslové orgány. KURÝR tedy umožňuje bezprostřední komunikaci mozku a biologického počítače."

"A komunikaci mozku s klasickým elektronickým počítačem ne?" zeptal jsem se naivně.

"Ne, komunikace je umožněna mimo jiné díky tomu, že biologický počítač má podobnou strukturu jako mozek. Termíny jako synapse, gliové buňky, neurony vám asi nic neříkají. Takže to berte jako fakt."

"Já to s KURÝREM neumím. Bude trvat nějakou dobu, než..."

"Nebude," přerušil mě netrpělivě, "jde o dialog. Pokud víte, jak daný problém řešit, tak to stačí. Počítač se vás jednoduše zeptá na místa, která nemáte ještě dostatečně promyšlená, nebo na konstrukci programu, kterou neumí sám vytvořit. Je to interaktivní dialog dvou mozků."

"Jeden technický dotaz. Vy mi vaše zařízení, včetně počítače, dodáte?" Uvědomil jsem si, jak se těším, až toho supertajného KURÝRA vyzkouším. Volný pád v mé duši ustal a já byl náhle klidný a vyrovnaný.

"Zařízení vám zapůjčíme a budeme vás hlídat," přerušil moje úvahy Burger. "Nebýt těch dvou od SECRET COMPUTER, jste už dávno v naší laboratoři, protože tam by to bylo nejbezpečnější... Dále vás upozorňuji: Žádné zprávy po síti, ani modemem. Pouze osobně mně. Nikomu jinému, byť by měl průkazku IBM, nebo SC. Poslední upozornění: IBM PERSON, který vám zapůjčíme, nesmí být za žádných okolností zapojen do sítě. Všechno, včetně biologické verze ADAPTU, vám dodáme."

"Kdy?"

"Ráno v sedm máte IBM a KURÝRA tady." řekl a zdvihl se z křesla tak prudce, jako by měl v těle ohromnou pružinu. Podíval se na hodiny, které visely vedle obrazu Pusté krajiny a dodal:

"Dejte se hned do práce. Doufám, že si pití necháte na oslavu chodící verze ANTIADAPTU. Ve vlastním zájmu!"

Podal mi vlhkou studenou ruku a mlčky odešel.

Zase jsem zůstal sám. Opička, kterou jsem si udělal, vyprchala jako bublinky ze šampusu...

Napadlo mě, že bych mohl v personální databance IBM zjistit, co je vlastně Burger zač a jaké postavení zastává. Přijel jsem k počítači, položil si klávesnici na klín a dal se do práce.

Po marném, asi desetiminutovém úsilí mi došlo, že dneska už nemám šanci cokoli udělat, a že jediné místo, kam patřím, je postel.

Ráno přesně v sedm mě vzbudil maník v oranžovém overalu s bílými nápisy ROHO HOUSE. Přinesl ohromnou bednu potištěnou stříbřitě lesklými písmeny ELEKTRICKÝ VOZÍK PRO TĚLESNĚ POSTIŽENÉ ROHO HOUSE. To svědčilo o tom, že pánové od IBM dovedli být taktní a zároveň se starali, aby celá akce zůstala utajená.

Uvnitř té ohromné krabice byly dvě menší, obě s modrým nápisem INTERNATIONAL BIOLOGICAL MACHINE. Po rozbalení krabic jsem poprvé spatřil IBM PERSON. Ten zázrak firmy, která oprášila a pozměnila legendární zaniklou značku IBM. Bedny obsahovaly také jakousi helmu, což byl zřejmě KURÝR.

V půl deváté mi přinesl poslíček od PHILLIPSE jídlo. Během ožívování IBM PERSON jsem se cpal hamburgerem s dvojitou polevou.

Zvědavost zvítězila. Hodinka zdržení mě nemohla zabít. Pomocí svého počítače jsem začal pátrat v personální databance IBM. Burgera jsem tam však nenašel. Kdo to vlastně je a čí zájmy zastupuje?

Zkusil jsem to jinak. Ani jeho, ani moje jméno však nefigurovalo v evidenci prodaných nebo vypůjčených počítačů. A podle výrobních čísel byl půjčený počítač, který jsem měl před sebou na stole, vyřazen a zlikvidován jako vadný. Co to všechno mělo znamenat?

Napadlo mne, že tajemný Burger může být zaměstnancem některé z filiálek IBM, nebo jejich dodavatelů. To znamenalo nechat si vyjet jejich seznam a v jednotlivých databankách zjistit, zda na jejich výplatní listině nefiguruje jméno Burger.

Tady jsem se zarazil. Firma HARDSOFT byla na seznamu dodavatelů IBM. Co však dodává, se mi nepodařilo vypátrat ani po hodinovém úsilí. Nicméně IBM přesunula na její konto slušnou částku.

Napadlo mě, že IBM třeba zaplatila za to, že HARDSOFT posílala do sítě vira, nebo viry, které měly ochromit klasické elektronické počítače. Od IBM by měl být tento tah účinnější než sebelepší reklama. Proto jim HARDSOFT nedodal ani jediný prográmk, ani sebemenší součástku! Dokonce nemusel ani žádný vir vyvíjet. Stačilo zjistit, ve kterém počítači se kdy bude odehrávat naše virové klání, a odchytit vítěze. Měli navíc jistotu, že jde o program odzkoušený desítkami soubojů v různých počítačích a pod různými operačními systémy. Pak přidali k mému lapenému viroví část, která mu umožnila pohybovat se v síti a do té sítě ho umístili. A ADAPT byl na světě! Do toho zapadala i rychlost, s jakou HARDSOFT upravoval můj vir. Určitě museli mít KURÝRA od IBM.

Zkusil jsem další věc. Dostal jsem se do obchodní databanky IBM. Z ní jsem se dozvěděl, že na světovou výstavu ALPHA BIT, která bude zahájena 8.9., je plánováno uvedení a světová premiéra nové verze typu IBM BIG 1 GRAND. Bylo to jasné! Úder ADAPTU měl zaručit prodejní úspěch biologických computerů.

Oživil jsem IBM a konverzním programem převedl včerejší verzi ANTIADAPTA ze svého počítače na biologický.

Pak jsem se naobědval. Přitom jsem si přečetl informační leták, který byl přiložen v krabici s KURÝREM. Uživatel si nasadí přilbu na hlavu a na počítači IBM spustí obslužný program STIMO.

Udělal jsem to. Začaly se dít věci! Burger od IBM měl naprostou pravdu. Ve všem. Bylo to úžasné. Co se týká rychlosti a účinnosti práce, jezdil jsem zatím s tříkolkou, která navíc neměla kolečka ani řidítka. Teď jsem seděl v supersonické stíhačce, která plnila každý můj rozmar a přitom bránila všemu, co by mohlo ohrozit konstrukci programu. Cítil jsem se šťastný a uvolněný. Počítač byl mým partnerem a rovnocenným protihráčem. Dokonale jsem si s ním rozuměl. Pokud můj život směřoval k tomuto prožitku, nebyl promarněn.

Kolem osmé večer byla druhá verze ANTIADAPTU hotova. Nešlo o pouhou úpravu. Musel jsem ho udělat v podstatě znovu. Díky KURÝROVI mi bylo okamžitě jasné, že první verze dokázala ADAPTA nanejvýš popíchnout. Po krátkém souboji zřejmě posloužila jako desert na závěr ADAPTOVY večeře. Výchozí myšlenka byla sice v pořádku, ale množství variant přesahovalo rámec možností lidského mozku... Jednalo se o neuvěřitelně náročnou úlohu. Pochybuji, že se bez KURÝRA dala vyřešit.

Bylo to na doraz. Dolehla na mě strašná únava a vyčerpání posledních dnů. Připadal jsem si jako pod vodou. Okolí jsem vnímal rozmazaně, oči mě pálily, hlava nesnesitelně bolela. Zdálo se však, že jsem to zvládl. Teď už bude záležet jen na rychlosti šíření ANTIADAPTA.

Sundal jsem si přilbu s KURÝREM a uvědomil si, že bez něho mě práce s počítačem už nebude nikdy uspokojovat.

Pohlédl jsem na hodiny. Za pět hodin si měl Burger přijít pro ANTIADAPTA. Co se mnou bude dál? Vím toho příliš mnoho o jejich machinacích a o KURÝRU, než aby mě nechali žít? Nebo si mě nechají v záloze, kdyby ADAPT znovu zlobil? Vyhlédl jsem oknem ven na noční město a uvědomil si, že mám strašný hlad. Ze všeho nejdřív jsem musel vyslat do sítě ANTIADAPTA. Časovaná bomba v tisících počítačů měla vybuchnout už za pouhých sedm hodin. Teď šlo o minuty! Než se rozšíří po celé síti, bude to nějakou dobu trvat.

Rychle jsem oživil svůj vlastní počítač, konverzním programem na něj převedl ANTIADAPTA a spustil ho. Pak jsem se připojil do sítě. Chtěl jsem ANTIADAPTA rozmístit do co největšího množství počítačů a tím urychlit jeho šíření. Nezdržoval jsem se zjišťováním jistících kódů a algoritmů jednotlivých velkých počítačů. Použil jsem svou soukromou databanku, kde jsem měl uloženo přibližně tisíc jistících kódů.

Vzal jsem to podle abecedy. Pojišťovna ABAZA v RICE BAY. Její počítač se však nehlásil. Nevadí. Dopravní centrála ADAK na Islandu. Výsledek byl stejný! Zamrazilo mě. Co se stalo?! Banka ALCAMO v San Juan. Taky nic! Ty počítače prostě přestaly existovat! Nechápal jsem to. Zkoušel jsem to znovu a znovu. Elektronické počítače v síti neexistovaly. V provozu byly jenom biologické. Mozek odmítal přijmout jediné možné vysvětlení: že totiž ADAPT udeřil dřív.

Zapnul jsem TV a přepnul na informační kanál NEWS SCREER. Nějaký starší docent vysvětloval divákům, že zpočátku vir ADAPT nepředstavoval vážnou hrozbu pro naše počítačové síť.

"Takových virů," pokračoval, "zlikvidovali naši odborníci již stovky. Množství variant objevujících se ve světové, a tím i naší síti se postupně zvětšovalo. Modifikace a varianty vznikaly jednak samotnou činností viru ADAPT, který se modifikoval sám, a jednak je produkoval i lidský činitel. Pandemie vznikla během několika posledních hodin. Vir ADAPT obsahoval v sobě totiž časování na 5.9. ráno. Naši odborníci ze SECRET COMPUTER o tomto nebezpečí samozřejmě věděli a na problému usilovně pracovali. Došlo však k nečekanému zvratu situace. Včera po půlnoci, tedy vlastně dnes, přibližně mezi první a druhou hodinou ranní, se objevil v síti program, který napadal ADAPTA. Výsledek byl katastrofální. Tento program působil jako katalyzátor. To znamená, že způsobil aktivaci ADAPTA

okamžitě, bez ohledu na časování. Došlo k řetězové reakci. Její rychlost byla ohromná, a tak naši specialisté byli odsouzeni k roli pouhých pozorovatelů. Byl to úder, jaký lidstvo ještě nezaznamenalo, a znamená vážné ohrožení národních ekonomik celého světa. Vyjma snad několika málo zemí, kde rozvoji počítačových sítí brání strach z jejich zneužití a neuvěřitelně primitivní předsudky. Tyto země, například Švýcarsko..."

"Promiňte," přerušil docenta mladý zavalitý komentátor od SCREENů, "naše diváky by nyní spíše zajímalo, co dál?"

"Jediným štěstím je, že asi tak pět procent firem, jak se lidově říká, přezbrojilo na počítače IBM, tedy na počítače zcela nové koncepce, které viru ADAPT odolaly. Naštěstí patří mezi ně i státní společnost NET, provozující veškeré počítačové sítě v naší zemi. Takže síť je v provozu dál a to je pro další vývoj situace velmi příznivé. Pak existuje určité procento izolovaných elektronických počítačů, které jsou stále ještě v chodu a řídí například výrobu. Tyto počítače přežily, jak už jsem podotkl, díky tomu, že nebyly napojeny v síti. Komplex těchto skutečností dává do budoucna..."

Vypnul jsem to. Bylo mi zle. To byl konec! Můj ANTIADAPT působil jako rozbuška na hromadu trhavín...

Musím zachránit, co se dá! Pokud ovšem není pozdě a biologické počítače nepotkal stejný osud jako elektronické.

Přijel jsem k IBM a připojil ho do sítě, která naštěstí fungovala. Stále zbývala naděje, že ANTIADAPT bude v síti včas. Poslal jsem ho asi do stovky biologických počítačů na celém světě. To by mělo zatím stačit... Co ale dál?

Hlad mě přinutil zamyslet se nad tím, kde si obstarám nějaké jídlo. Bylo mi jasné, že než se situace znormalizuje, bude to nějakou dobu trvat. Síť byla ochromena...

Neuměl jsem si představit, jakým způsobem se bez ní lidstvo obejde. Nic nebude fungovat. Od velkých továren, přes navigaci letadel až třeba po rozdělování důchodů... Nepůjde si nic koupit. Bez sítě a počítačů se to prostě nedá zvládnout. Miliardy telefonických objednávek..? Ne, to je vyloučené. Jak tedy? Lidé sami, osobně? Ta představa mě překvapila. Milióny lidí ve frontě na jídlo a další milióny ve frontě na oblečení... To je absurdní! Jak vlastně mohlo existovat lidstvo bez sítě? Nezahynout hladu nebo se neumlátit v šílených frontách... Jak to dřív lidé dělali? Obíhali všechno sami, nebo existovala profese zabývající se pochůzkami a sháněním? Kde brali čas na cokoli jiného, když museli pobíhat od fronty ke frontě? Nechápal jsem to.

Musel jsem začít jednat, protože plané úvahy ještě nikoho nenasytily. Začal jsem v ochrnuté síti hledat fungující databanku. Bylo to snadné. Taková firma musela vlastnit biologický počítač. V interní databance IBM jsem si proto nechal porovnat všechny vyřízené objednávky na jejich největší typ IBM BIG 1 se seznamem veřejných databank. Na monitoru se objevilo jediné jméno, vyhovující dané podmínce. Firma SCOPE Inc. U ní jsem zjistil, že další veřejná databanka, která byla v provozu, se honosí názvem IBM. Takže na virový úder byla firma připravena perfektně. V obou databankách byla uvedena jména pěti společností, které vlastnily biologický počítač a zabývaly se dodávkami potravin. Ani jediná z nich moji objednávku nepřijala!

Musel jsem na to tedy úplně jinak. Náhle mě napadla otázka, proč ještě nevypadla dodávka elektrického proudu. Tušení bylo správné. Podíl společnosti IBM na správě elektrické a telefonní sítě činil třicet tři procent a byl vybaven jejich řídicím systémem. Navíc celý řídicí systém nebyl zapojen do počítačové sítě. Takže elektřinu a fungující telefonní modemy budeme mít dál. Zkusil jsem zavolat Davovi. Bezvýsledně...

Nalil jsem si decku lomcováku, obrátil ji do sebe a počkal, až se příjemné teplo rozleje ze žaludku do celého těla. Potřeboval jsem si to srovnat v hlavě. Celosvětová síť byla v troskách díky mému výtvaru. To, co se stalo, vyrazilo asi dech i pánům od HARDSOFTU a IBM.

Neměl jsem co jíst. A vůbec jsem netušil, jakým způsobem se k nějakému žvanci dostat. Podle všeho si pro něj budu muset někam jít...

Nalil jsem si další várku. Na to, co se dělo, jsem byl vlastně v pohodě. Zřejmě se člověk nervuje jen do doby, než je v totálním maléru, ze kterého se už nemůže vyhrabat. Pak asi nastává apatie.

Rozhodl jsem se pro výlet na čerstvém vzduchu.

Z veřejné informační databanky IBM jsem si nechal vyjet na tiskárně plánek s vyznačením nejbližších restaurací a bufetů. Teple jsem se oblékl a vyrazil.

Na ulici bylo mnohem víc lidí než jindy. Vozovkou se valily nekonečné proudy aut. Obtížně jsem se probíjel mezi chodci, kteří můj vozík v té tlačénici přehlíželi.

Jestlipak mě Burger dal opravdu hlídat? Pokud ano, má v tomhle chumlu lidí co dělat.

Bistro SPEED bylo obleženo davem lidí. Snažil jsem se dojet se svým vozíkem až ke vchodu. Dav mě pohltit a zcela bezmocného uvěznit uvnitř.

"Ty máš sedět doma na prdeli!" zařval na mě vztekle brunátný muž, kterého lidská masa přitlačila na můj vozík.

"Pusťte mne, prosím..." vykřikl jsem co nejhlasitěji. Můj hlas se utopil v moři výkřiků. Kdesi vpředu zapraskalo sklo. Dav se zavlnil. Ozvaly se bolestné výkřiky.

"Pomoc..." začal jsem hystericky křičet a mlátit kolem sebe pěstmi.

"Žabte toho šílenýho mrzáka!" hulákal strážník přimáčkнутý na bočnici vozíku. Bušil jsem do něho silou zoufalce, kterému jde o život. Ozvalo se zapraskání a můj vozík poklesl. Tlak vzrůstal. Bylo jasné, že vozík dlouho nevydrží.

Policejní sirény přehlušily vřavu. Pak na mě dopadly první kapky vody. Vodní dělo rozprášilo dav během několika vteřin. Pokoušel jsem se dostat zpět na vozík, převrácený proudem vody.

"Nestalo se vám něco, pane?" pomáhal mi zpátky asi dvacetiletý muž. Usmál se na mě a pokračoval: "Jsem od pana Burgera. Nemohl jsem tomu zabránit. Netušil jsem, že se vmáčknete zrovna do největší tlačénice. Hned jsem zavolał policii a doufal, že přijedou dřív, než vás ten dav rozšlape. Nestalo se vám nic?"

"Ne..., doufám, že ne. Chtěl jsem jen něco k jídlu..." Mluvil jsem asi úplně nesrozumitelně.

"To bude OK," řekl a posadil mě na sedačku jako malé dítě.

Vydal jsem se na cestu k domovu. Promočený a bez levého předního kolečka u vozíku. Roztřásl jsem se zimou. Cesta trvala strašně dlouho. Musel jsem být nepřírozeně zakloněný, abych přenesl těžiště na zbylá tři kola. Kličkoval jsem mezi lidmi a z očí mi tekly slzy. Dnes jsem nestál nikomu ani za soucitný pohled. Byl jsem na dně.

Doma jsem vypil na jeden záťah půl flašky Nickova dryjáku. Pokusil jsem se tak spláchnout ten strašný pocit bezmocnosti a hnusu. Pak jsem ještě na vozíku usnul. A měl chmurný, černobílý sen...

Jezdil jsem po kolmých stěnách mrakodrapu se svým vozíkem. Ze střechy na mě mával muž, jemuž jsem neviděl do tváře. Dole, pod kolmou stěnou budovy, se tísnily davy lidí. Pak mému vozíku začaly docházet baterie a já nemohl vyjet výš. Stovky rukou se mě snažily chytit a strhnout z vozíku. Masa lidí s rukama nad hlavou. Pomalu jsem klesal do té rozbouřené hladiny lidských rukou...

Probudila mě střelba. Nebo i to byla součást snu? Definitivně jsem se probral až při vyzvánění telefonu. Byl to nezvykle ustaraný. Davův hlas:

"Čau příšero, vzbudil jsem tě?"

"Jo..." odpověděl jsem lakonicky a snažil si srovnat v hlavě, co byl sen a co skutečnost. Všiml jsem si, že venku svítá.

"Hele, ten antivir pro mého šéfa už dělat nemusíš. Jak sis všim, tak si budem stejně hledat jiný zaměstnání, protože počítače už prakticky neexistují."

"...co se stalo? Sít přece jede! IBM..."

"Jo, to se hluboce mejlíš. Zatím cos chrápal. ADAPT zlikvidoval všechny, a když říkám všechny, tak myslím i IBM. Ty sice jedou dál, ale jsou nějaký popletený. Prostě se chovají tak, že jsou k nepotřebě. Takže, ve světě existuje jen pár kusů normálních, izolovaných, a hromada bláznivých biologických počítačů. Ani jedno, ani druhý nás nespasí. Teď jde do tuhého..., venku je strašný maso..."

"Jak se to mohlo stát?" Nechápal jsem už vůbec nic.

"Zmutoval, nebo co..., nebo ho někdo překopal na IBM. Každopádně je to tak! Navíc se povídá, že ADAPT napadl přes nějaký zařízení, přes nějaký interface nebo co, i mozek několika lidí. Ale to je asi fáma..."

"Nemám co žrát."

"Můžu tě ujistit, že nikdo nemá co žrát. A napuště si vanu vodou, protože prej nepoteče..."

"Zastavíš se?" zeptal jsem se tak, aby nebylo znát, jak mi na tom záleží.

"Zatím ne, víš, musím sehnat pro naše něco k jídlu. Oni jsou úplně nemožný. Znáš to."

"Ne, neznám, ale aspoň zavolej..., co novýho, a tak!"

"Jasně, čau!"

Zůstal jsem sedět a strnule zíral před sebe. Takže můj ANTIADAPT, coby lék celosvětové sítě, je k nepotřebě, protože všichni pacienti jsou mrtví.

Venku se ozvala střelba. To mi připomnělo, že si musím napustit vodu do všeho, co mám. Potom jsem udělal inventuru potravin. Tři staré konzervy, balíčky sušenek a bonbonů. Aspoň něco. Napadlo mě, kdy se asi začne drancovat. U mě by měl snadnou práci i desetiletý klučina se špuntovkou.

Pustil jsem si tuner. Hlasatel vzrušeně informoval o pouličních srážkách mezi policií a demonstranty. Poslouchal jsem a netečně vyhlížel z okna.

Pohyb aut dole na ulici ustal. Z té výšky jsem rozeznával svítivé přilby policajtů a hořící auta. V dálce na horizontu se valil k nebi mohutný sloup černého dýmu. Hlas z reproduktoru líčil zostřující se situaci. Přestřelky mezi policií a zvláštními oddíly armády u skladiště potravin ve WALLALU. Hromadné sebevraždy ve čtvrti BARROW, kde řádí extremistická skupina. Výbuch plynárny v ELGINU, nezládnutelný požár ve čtvrti GREAT SCHI-ELDS...

Vypnul jsem to. Obklopilo mě ticho. Jen z ulice ke mně tlumeně pronikalo práskání výstřelů. Netížila mě ani samota, ani svědomí. Jen podivné prázdno někde uvnitř. Totální, ničím nenarušené vakuum. Uvažoval jsem o tom, jestli už jsem úplně na dně a jestli nepřišel čas se vším skoncovat. Necítil jsem nic. Připadal jsem si jako spálený strom, který už nikdy nebude dávat ovoce a jehož pahýly budou čnít k nebi bez užitku a každému na obtíž. Nevěděl jsem co dál. Nalil jsem si dalšího panáka. Oživil jsem svůj počítač. Síť však byla absolutně mrtvá...

Pustil jsem TV. Kupodivu stále fungovala. Na kanále TV SCIENCE, ale i na všech ostatních, prošedivělá dáma představovala malého skřeta. Byl to mluvčí IBM, profesor Fryatt. Jeho prohlášení mě dorazilo.

"Fámy samozřejmě přehánějí, neboť se nejedná o epidemii. Je sice pravda, že v naší laboratoři došlo k nehodě, máme ji však zcela pod kontrolou. Jako důkaz, že nejde o nic vážného, jsem s sebou do studia přivedl jednoho z těch, jichž se nehoda bezprostředně dotkla. Je jím inženýr Taylor."

Kamera zabrala muže s plnovousem a rozdrbanou kšticí. Muž se usmál do kamery a řekl: "Při určitých experimentech v naší laboratoři došlo k přenosu informace z počítače typu IBM BIG 1 do mozku obsluhy. Tato informace tam způsobila strukturální změny v nervových buňkách."

"To znamená, že počítače typu IBM jsou nebezpečné?" dala najevo naprostou neznalost problému prošedivělá redaktorka.

"Ne, to v žádném případě. Znovu zdůrazňuji, že šlo o řízený experiment, při němž byla na IBM BIG 1 napojena speciální aparatura, která přenos umožnila..."

"Chtěl bych diváky ubezpečit," přerušil Fryatt vousatého Taylora, "že k podobnému přenosu nemůže dojít nikde jinde než v naší laboratoři."

"Diváky by jistě zajímalo, o jakou informaci při přenosu šlo a co způsobila, nebo, lépe, jak se projevila?" obrátila se redaktorka znovu na Taylora.

"Takto masivní přenos informace byl vedlejším produktem jiného experimentu..."

Zvonění domovního zvonku mě přinutilo odtrhnout pozornost od obrazovky. Opatrně jsem se podíval kukátkem. Byl to Burger. Vpadnul ke mně jako štvané zvíře.

"Máte to?"

"Pustil jsem ANTIADAPTA do sítě už včera a víte, jak to dopadlo..." Zajel jsem ke krabici s opřáky. Podal jsem mu jeden s ANTIADAPTEM.

"To není tak docela pravda. Naše biologické počítače fungují, jenom nějak divně. Takže ANTIADAPT potřebuju..., musím ještě něco vyzkoušet..." roztržitě zastrčil opřák do kapsy u kabátu, "to naše zařízení už v žádném případě nepoužívejte. Dám pro něj poslat. Budeme vás ještě potřebovat. Nevycházejte ven! Není tam bezpečno."

"Pane," pokusil jsem se ho na chvíli zdržet, "ADAPT napadl lidi přes KURÝRA?".

"Částečně to tak lze říci!" Bezradně se rozhlédl. Usedl do křesla a položil hlavu do dlaní.

"Kolik je napadených?"

Jeho šedé oči byly lemované kruhy od nevyspání.

"Nevím... Šíří se to dál telepatickou cestou... mezi lidmi, kteří mají mezi sebou citovou vazbu... z dětí na rodiče... na sourozence, přátele..."

"To přece nejde," řekl jsem nesmyslně.

"Výzkum je teď úplně v rukou lékařů. V mozcích napadených prý nastaly strukturální změny v nervových buňkách..."

"Proč stejnou cestou nepošlou do mozku antivir, mého ANTIADAPTA? Třeba by to vyšlo."

"Protože lékaři si myslí, že to lze zvládnout pouze klasickou léčbou, telepatii... mají v tomto oboru letité zkušenosti... Šéf proto zastavil vývoj antivirů - z obavy, aby nezpůsobily další komplikace. Moje akce s vámi byla provedena proti jeho příkazu. Proto jsem vás nemohl dát někam odvézt nebo lépe hlídat. Antivirová cesta k nápravě celé situace je oficiálně zastavena."

"To si teda IBM pěkně nasrala do bot."

"IBM ?" skočil mi podrážděně do řeči, "je to snad váš vir!"

"Ano, jenže síťovou verzi vytvořila z mého vira firma HARDSOFT jako zakázku IBM. Ostatně vy o tom víte víc než já!"

"Proč by to, proboha, dělala?"

"Chtěla tím odrovnat konkurenci elektronických počítačů a ovládnout trh."

Udiveně se na mě díval a bylo vidět, že mě přestal vnímat. Po chvíli se probral a téměř zašeptal: "To tedy ledacos vysvětluje. To utajení ze strany vedení IBM..."

"A co dál?" vrátil jsem ho zpět do reálu.

"Jsem už mimo hru."

"Nechte mi tady IBM i s KURÝREM ještě čtyřicet hodin. Já to zkusím... na sobě."

"Jak na sobě?"

"Nejdříve přes KURÝRA nakazím, nebo chcete-li, infikuji svůj mozek ADAPTEM. Pak se z IBM pošle do mozku samočinně ANTIADAPT, který jsem vytvořil pro biologický počítač."

"To nevyjde, protože někteří lidé napadení ADAPTEM zešíleli, s velkou pravděpodobností byste zdemoloval celou místnost včetně počítače."

"Tak mě přivažte k vozíku, abych se nemohl pohnout." Vzpomněl jsem si na metody svého otce.

Můj návrh byl přerušen detonací, která otřásla celým domem. Obraz z televize zmizel. Zkusil jsem tuner. Přístroj mlčel. Jenom šum a praskání.

"To je zlé," řekl spíše pro sebe, "zdá se, že na experimenty je pozdě."

"Proč?"

"Zřejmě už nemáme koho bránit před ADAPTEM! Šířilo se to asi rychleji, než jsem předpokládal." Potřásl hlavou.

"A co ostatní lidi? Ti, co nezešíleli?"

"To není zcela jasné. Nebylo jich zatím mnoho. Postižení tvrdí, že jsou členy SPOLEČENSTVÍ. Že je zaplavil pocit sounáležitosti se všemi ostatními členy. Tvrdí, že radost každého z nich je radostí všech. Totéž prohlašují o bolesti, strádání... prostě o všech pocitech. Ty jejich pocity se údajně sčítají. V praxi to znamená, že když někdo ublíží komukoliv jinému, tak vlastně ublížil sám sobě. Pokud jsou ovšem oba ve SPOLEČENSTVÍ."

"Podařilo se nějak určit, kdo zešílí a kdo ne?"

"To nikdo neví. Na výzkum nebyl čas. Navíc někteří z vědců byli infikováni a jsou ve SPOLEČENSTVÍ. Ti tvrdí, že je to další stupeň ve vývoji člověka."

V pokoji se najednou sešeřilo. Hustý oblak kouře se valil odněkud zespodu, z nižších pater. Propadl jsem panice.

"Musíme okamžitě pryč..."

"Kam? Všude se vraždí a bojuje. Šílenci, vojsko, lidé ze SPOLEČENSTVÍ, policie, normální lidi... všichni proti všem... Buďte rád, že jste tady, v bezpečí. Já se pokusím ještě proklouznout ven."

Podal mi svou studenou ruku a odešel.

Chvilí jsem koukal z okna. Pak mě napadlo, že bych snad mohl zabránit šíření požáru. Přijel jsem ke svému počítači, oživil ho a pro jistotu spustil ANTIADAPTA. Kabel sériové linky jsem píchl do zdířky pro programování osvětlení, teploty a klimatizace bytu. Touto linkou jsem byl spojený s centrálním domovním počítačem. Ten byl v pořádku, protože nebyl napojený v síti. Během deseti minut jsem ho přesvědčil o tom, že čidla v domě hlásí zvýšenou teplotu. Všechny koncovky a rozprašovače začaly chrlit hektolitry vody. Potom jsem pomocí domovního počítače vyjel do posledního patra se všemi výtahy a tam je zablokoval. Burger by měl být touhle dobou už dávno venku. Uzavřel jsem všechny požární dveře v budově.

Na chodbě někde za mými dveřmi se ozvala střelba a výkřiky. Vtom mě napadla šílená myšlenka. Přišel jsem na možnost, jak se z toho obklíčení dostat a tak získat čas pro provedení experimentu s ANTIADAPTEM v mém mozku. Dal jsem příkaz domovnímu počítači, aby přistavil do mého sedmdesátého třetího patra na jižní straně budovy vnější výtah automat na čištění fasády.

Střelba na chodbě ustala. Zkracoval jsem si čekání na výtah konzumací posledního zbytku dryjáku. Po patnácti minutách byl výtah tady. Nehlučně zastavil za oknem mého bytu.

Na dveře dopadl nějaký předmět. Uslyšel jsem Burgera, jak sténá, abych otevřel. Kukátkem ve dveřích jsem zahlédl část jeho tváře. Naštěstí jsem si všiml výrazu očí. To mi protentokrát zachránilo život. Praštil jsem sebou na podlahu. První střela vypálená Burgerem proletěla dveřmi těsně nad mojí hlavou. Následovaly další, jenže všechny příliš vysoko.

"Otevři, ty zkurvenej mrzáku!" řval nepřítelně a snažil se vyrazit dveře. Pak kdesi hlouběji v chodbě zarachotila dávka ze samopalů. Burger tlumeně vykřikl. Vydrápal jsem se na prostřílený vozík.

Výtah na čištění fasády čekal za mým oknem. Měl jsem ale problém. Okna tak jako v každém mrakodrapu, nešla otevírat. Zkusil jsem je rozmlátit židlí. Mé pokusy skončily nezdarem. Vsedě, z vozíku, jsem neměl šanci. Naštěstí jsem si vzpomněl na Burgera.

Třeba se to šíří i jinak, napadlo mě v okamžiku, kdy jsem z jeho sevřené pravačky bral pistoli. Po třech výstřelech se okenní tabule rozprskla na tisíc střípků. Na výtah jsem nacpal IBM a KURÝRA. Pak jsem dal domovnímu počítači pokyn, aby s ním za pět minut odjel na střechnu. Očistil jsem od střepů okenní rám a přepadl na výtah.

Pode mnou se otevřela třístametrová propast. Na jejím dně blikaly tisíce reklam a poutačů. Hořela tam auta a chaoticky se pohybovali lidé. Z té výšky připomínalo lidské hemžení mravence, kterým někdo rozkopával mraveniště. Tím neřádem jsem byl já se svým ADAPTEM.

Udělalo se mi zle. Křečovitě jsem se držel plošiny, obličej přitisknutý k její podlaze. Neměl jsem odvalu ho zvednout, ani když jsem začal zvracet. Mým mozkiem projela spásná myšlenka: SKONCUJ TO UTRPENÍ!!! SKOČ !!!

Začal jsem se sunout k okraji plošiny. Výbuch, který s praskotem vylomil dveře mého bytu, mě zmrazil na samé hraně podlažky. Ohlédl jsem se. Do místnosti vniklo mračno štiplavého kouře, ve kterém jsem rozeznal pohybující se postavu.

Výtah se dal s trhnutím do pohybu směrem vzhůru. Zvolna míjel jednotlivá patra. Fascinovaně jsem zíral na to hrůzné divadlo. Zničené zařízení. Postavy ležící v podivných pózách. Roztřásla mnou zima. Výtah pomalu stoupal a já už zase neměl sílu udělat ten pohyb, který by mě osvobodil od utrpení.

V patře s bazénem mě zahlédl muž v plavkách, s pistolí v ruce. Zírali jsme na sebe. Jeho šílené oči mi nedávaly šanci. Ze vzdálenosti tří metrů se musel trefit. Zdálo se mi, že míří nekonečně dlouho. Nevím proč, ale v tomto okamžiku jsem si všiml, jak je do bronzova opálený a jakou má jizvu na pravém rameni. Čas se zastavil. Hleděl jsem nekonečně dlouho do očí člověku, který mě zabije ve chvíli, až se čas opět rozběhne. Hvězdice prasklého skla se mi rozprskla přímo před očima. Kulka ale zesílené sklo bazénu neprorazila. Výtah majestátně stoupal dál.

O dvě patra výš jsem zahlédl, jak malý, asi pětiletý špunt leží u samopalů a neustále střílí do drobné mrtvolky, ze které zbyly jenom cáry. Asi o deset pater výš zuřil požár. Když jsem míjel jeho epicentrum, skla ještě odolávala.

Exploze je vyrazila asi minutu po mém průjezdu. Vlna horkého vzduchu a kouře mne ovanula jako pekelný dech.

Otočil jsem hlavu na druhou stranu.

Nad protějším mrakodrapem firmy SIM & CONTROLS přelétl vojenský vrtulník. Ze střechy budovy začaly směrem k němu šlehat oranžové plamínky. Za vrtulníkem se objevil pruh černého dýmu. Ještě stačil pustit dolů na ulici náklad bomb, udělat otočku směrem k SIM & CONTROLS a odpálit řízenou střelu. Pak zavadil vrtulí o administrativní budovu TARGET Inc. Střela mezitím našla svůj cíl a mě na okamžik oslepil záblesk výbuchu. Zavřel jsem oči.

Připadalo mi, že jsem se ocitnul uprostřed přiblíženého šestákového videa, které by mělo jít vypnout stisknutím knoflíku. To tlačítko jsem měl stisknout dřív..., mnohem dřív... Jenže pitomé video s invalidou v hlavní roli jelo neúprosně dál. Výtah konečně zastavil. Otevřel jsem oči. Nebyl jsem na střeše. Stěna, po které jsem stoupal, byla absolutně temná. Jen sporadicky ji ozařovaly plameny požárů. Nebyl proud. Moje naděje, že provedu experiment s ANTIADAPTEM, zmizely. Zavřel jsem znovu oči. Cítil jsem se strašně unavený a totálně apatický. Nevím, jak dlouho jsem tak ležel...

Zpět do reality mě vrátil proud světla a trhnutí výtahu, který se dal znovu do pohybu. Domovní počítač asi nastartoval generátory, vyrábějící elektrickou energii v případě výpadku městské sítě. Náhle, asi pět metrů vlevo od mého výtahu, vylomila mohutná detonace obvodový plášť domu. Hrozen lidí zůstal viset na pokroucených nosnících trčících nad propastí ulice jako ohromné prsty. Ti lidé byli šílení! Jeden druhého strhával do pětisetmetrové hlubiny i za cenu vlastního pádu.

Plošina se s drcnutím přehoupla přes atiku a dosedla na střechu mrakodrapu. Rozhlédl jsem se. Poziční světla označovala polohu mrakodrapu, jako by kolem probíhal ten nejvšednější den. Přendal jsem IBM a KURYRA na plastovou krytinu střechy a začal je před sebou strkat k ejbližšímu pozičnímu světlu. Přitom jsem si uvědomil, že nemám nic, čím bych obnažil vodiče pozičního světla a získal tak napájení pro IBM a KURYRA. Nakonec jsem si pomohl tím, že jsem místo nože použil horního víka od počítače. Asi za půl hodiny jsem obnažil vodič a připojil IBM a KURYRA k elektrické síti.

Po oživení počítače jsem sestavil program, který měl vyslat ANTIADAPTA do mého mozku půl minuty po ADAPTOVI. Necítil jsem strach, ani výčitky svědomí. Jen pocit hnusu a odporu sám nad sebou. Asi jako člověk, který omylem sáhne na cizí prezervativ.

Obloha zářila odleskem výbuchů a plamenů. Mrakodrap PHOTONIC připomínal pochodeň ze starých filmů. Několik stíhaček přelétlo těsně nad střechami výškových budov. Nasadil jsem si na hlavu KURYRA a spustil obslužný program. Ten měl nejprve vyslat do mé hlavy ADAPTA a třicet sekund poté ANTIADAPTA."

Lehl jsem si na záda a zavřel oči. Najednou mi můj experiment připadal směšný a zbytečný. Jako činnost odsouzeného vynálezce, který ještě na elektrickém kresle vynalézá pohodlnější prkénko na WC. Bylo mi jasné, že jsem příliš zbabělý na sebevraždu a zároveň že nemám sílu nečinně čekat, až mě nějaký šílenec odpráskne.

Pomalu jsem začal cítit, že ADAPT začíná své zkázonosné dílo v mém mozku. Široce otevřenýma očima jsem zíral na oblohu. Čichem a hmatem jsem vnímal barvy mraků. Detonace kdesi dole, v hlubině ulice, způsobila chvění světla. Zvuky byly plastické, trojrozměrné. Měly zářivě duhové barvy. Hořící PHOTONIC vystartoval k obloze. Obzor se přiblížil a já skládal mozaiku dojmů do jeho nitra. Slzy mi stékaly po tváři. Obrovský výtah se dal znovu do pohybu. Tentokrát ze suterénu mého vědomí někam vzhůru. Výš, než jsem kdykoliv pohlédl.

Pak se mé vědomí ustálilo a mě začal zalévat pocit sounáležitosti s tisíci a milióny dalšími lidmi. Byl jsem středem jejich zájmu. Konečně jsem někam patřil.. SPOLEČENSTVÍ! Moje bolest a trýzeň byla jejich bolestí a naopak. Společný pocit deprese a totální bezmocnosti. Utrpení všech ve SPOLEČENSTVÍ se zkondenzovalo do nelidské trýzně.

Nade mnou přelétlo letadlo a já po něm vystřílel zbývající náboje z Burgerovy pistole. Děje kolem i ve mně ztratily časovou posloupnost a smysl. Viděl jsem Dava, jak stojí nad tou svou vychrtlou blondýnkou a křičí: "Tu mi nech, tu voddělám já!"

Pak moji lebku vyplnila vata. Bílá, hebká. Utlumila zvuky a světlo. Moje vědomí se chvělo jako obraz nad rozpáleným asfaltem. Nežřetelně jsem si uvědomoval, že se pořád něco děje v mém mozku. Byl jsem částečně schopen sledovat činnost ANTIADAPTA. Sám v sobě. Jasně jsem vnímal strukturu mozku. Prožíval jsem stejné pocity jako počítač při oživení a testování jednotlivých částí. Vnímal jsem změny v jednotlivých buňkách svého mozku.

Před mým vnitřním zrakem defiloval celý můj život. Nové souvislosti do sebe zapadaly s překvapivou jistotou. Znovu jsem prožil ten šílený okamžik, kdy mě matka po sotva postřehnutelném zaváhání vzala do náruče a skočila z okna hořícího domu. Viděl jsem jasně do jejího vědomí. Věděla, že to nemůže přežít. Udělala to pro mě, jako by to udělaly tisíce jiných matek. Ovšem s jediným rozdílem, že jsem byl její nevlastní dítě. Slyšel jsem znovu otce, jak mi říká tu strašnou větu:

"Chlapče, už nikdy nebudeš chodit."

Jasně jsem v sobě cítil jeho pocit zmaru a beznaděje. Kvůli adoptivnímu dítěti přišel o ženu, kterou tolik miloval. Pak jsem prožil jeho pocity, když prodával auto, aby mi mohl koupit ten nejlepší počítač. V hlavě mi zněla jeho slova:

"Bude z tebe ten nejlepší programátor..."

Byl jsem znovu sám sebou v okamžiku, kdy jsem ten počítač rozmlátil na kusy. Pak mě naplnila vlna vzteku a bezmocnosti, kterou prožíval otec, když si půjčil další peníze a mlčky mi přinesl nový počítač.

"Buď se zblázníš, nebo budeš nejlepší. Jinou cestu nemáš."

Každé slovo, které pronášel, bylo vytesáno do mého mozku. S urputností jemu vlastní mě pak znovu a znovu přivazoval i se židlí ke stolu, na kterém ten tisíckrát prokletý počítač stál. Opět jsem prožil ty nekonečné hodiny nudy, přivázaný ke stolu s počítačem, trucuující a zatím neschopný přijmout pozvání do ohromného a ohromujícího světa počítačů a počítačových sítí. Přitom dveře do této kouzelné krajiny byly přímo přede mnou. Na stole. Stačilo chtít...

Bylo mi znovu sedm let. Zase jsem prožíval uspokojení z toho, že jsem poslal svého prvního vira do STAUFFEROVY databanky. A tím jsem předčasně a jinak než ostatní vstoupil do světa dospělých...

Pomaloučku jsem odpoutal pozornost od svého já. Omráčil mě ryk nekonečného množství vjemů. Strukturální změny v mém mozku způsobily, že jsem na zlomek vteřiny vnímal pocity, myšlenky a emoce všech lidí. Asi jako šílená televize, přijímající veškeré programy světa na jednom kanále. Pak jsem opatrně začal eliminovat to působení miliard mozků na můj. Cítil jsem, že se svým mozkem můžu manipulovat úplně odlišným způsobem než dosud. Měl jsem netušené možnosti.

Moje mysl začala zachytávat jednotlivé myšlenky a útržky informací. Pomalu jsem se orientoval v té nepředstavitelné vřavě. Násilí. Chuť zabíjet. Touha ničit... Jasně jsem si uvědomoval, že pokud zabráním tomu strašnému šílenství, což bylo v mých silách, odsoudím se k věčné samotě.

Začal jsem jednat. Moje vůle dala

pokyn stroji v mé hlavě, aby mozkylidí, kteří...

Ten rozkaz už mozek nestačil vykonat. Z vřavy miliard lidských myšlenek a pocitů se vyhoupllo NĚCO jiného. Nelidsky dokonalého, přitom dětsky naivního. V mžiku mě TO ochromilo. Pokusil jsem se vzepřít té ohromné síle. Uniknout...

Marně. Přehrabovalo se TO mezi informacemi v mé hlavě jako zloděj hledající v bytě peníze. Rychle a chaoticky TO sesypávalo mé vzpomínky, tužby a vědomosti na jednu velkou hromadu.

Smysl..., jaký má bytí smysl, hučelo mi neustále v hlavě. Pokud teď neunikneš, zešílíš! prolétlo mým mozkem. Pokusil jsem se o protiútok. Zmobilizoval jsem všechny síly a zaměřil se do JEHO centra. Poslední zbytky vědomí prorazily JEHO ochrannou bariéru.

TO, co tak zuřivě hledalo v lidských mozcích smysl existence, byla telepatická síť biologických počítačů.